టుర్యు,టుర్యు, టుర్ర్ర్ర్ర్ర్యు

గుండు సుబ్రహ్మణ్యదీక్షితులు

బెజవాడకి ప్రయాణమై నేను ఏలూరు స్టేషను కెళ్ళాను. ప్లాట్‌ఫారం మీద "మేస్టారూ, మేస్టారూ" అన్న పిలుపు విని వెనక్కి చూసాను. సుమారు పాతికేళ్ళ యువకుడొకడు నావైపొస్తున్నాడు. దగ్గరకొచ్చి నమస్కారం పెడుతూ అన్నాడు. "నేను మేస్టారూ, అయిదేళ్ళకిందట పచ్చగళ్ళ చొక్కాతో మీ కాలేజీలో పరీక్షరాసినవాణ్ణి. శ్యాంని, రండి కాఫీ తాగుదాం."

అతనో నడుస్తున్నానేగాని, నా మనస్సుమాత్రం జ్ఞాపకాల పొరల్లోకి తొంగిచూస్తోంది. చటుక్కున స్ఫురించింది. ఆ నాటి ఆ అందమైన అనుభవం!

★ ★ ★ ★

ఏప్రియల్ నెల. మా కాలేజీలో పరీక్షలు జరుగుతున్నాయి. డిపార్ట్‌మెంట్ ఆఫీసరుగా వెళ్ళవలసినవాణ్ణి వెళ్ళకుండా కొన్ని కారణాలవల్ల మా కాలేజీలో నే వాచర్‌గా పనిచేస్తున్నాను.

మా కాలేజీ పెద్దదిబ్బ మీదుంది. ('కోటదిబ్బ' అంటారు). ఈ దిబ్బలో ఒక అంచు పొడుగునా తరగతులుండే రెండు షెడ్లున్నాయి. ఈ షెడ్లకి పది పన్నెండు గజాలదూరంలో ఈ 'కోటదిబ్బ' అంచు స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అక్కణ్ణుంచి మూడు నిలువుల లోతులో ఊళ్ళో వాళ్ళ ఇళ్ళు మొదలవుతాయి. వాటి ప్రహరీగోడల్తో. ప్రహరీగోడలికీ దిబ్బ అంచుకీ మధ్య మనిషి నడిచేటంత వెడల్పు సందుంది. ఈ షెడ్ల దగ్గర్నుంచి దిబ్బె అంచుదాకా ఉన్న ఆ పదిహేనూ ఇరవై గజాల దూరంలో నూ షెడ్లున్నంత పొడుగునా చాలా రకాల మొక్కలూ చెట్లూ స్వేచ్ఛగా ఎదిగిపోయి ఒక చిన్నసైజు అడివిని జ్ఞాపకం చేస్తున్నాయి. ఓ రెండు డజన్లపైగా పక్షులికి ఈ 'అడివి' విహారస్థలమని ఇంతకు మునుపెప్పుడూ గమనించకపోవటం నా దురదృష్టం! అయితే ఇప్పుడు గమనించాక మాత్రం, "సృష్టిలో ఇంతటి అద్భుతమైన అందమూ స్పందనా ఉన్నాయి గదా!' అని ఆనందించకపోవటం ఇంకో దురదృష్ట మవుతుంది. కనక, ఈ రెండో దురదృష్టాన్ని నా చాయలకి రానివ్వకూడదని నిర్ణయించుకున్నాను, మొదటి పరీక్షరోజునే- సృష్టిలోని సూత్రబద్ధతను గమనించిన ఆ మొదటిరోజునే.

జవాబు పుస్తకాలు పంచి పెడుతూనే కుర్రాళ్ళకి హెచ్చరిక చేసేసాను. "మీరు దొంగలుకారు, నేను పోలీసునుకాను. వీలైనంతబాగా మీరు పరీక్ష రాసేందుకు సహకరించేందుకే నేనిక్కడున్నాను. కాపీ స్లిప్పులు- 'పొరపాటున' మీ తమ్ముళ్ళో మీ చెల్లాయిలో మీ జేబుల్లో పెట్టినవి- ఉంటే ఇప్పుడే వెళ్ళి చెత్త బుట్టలో పారేసిరండి ఆ తర్వాత కాని పని చేసి మీరు నాకు దొరికిపోతే మాత్రం నా విధిని నేను నిర్వహించటానికి ఏ మాత్రమూ వెనకాడను." నిజానికి ఈ మాటలు చెప్పటం అనవసరం. కొన్నేళ్ళుగా నన్ను శోధన చేస్తున్న కుర్రాళ్ళకి నేను నాకు నేను తెలిసిందానికంటే, బాగా తెలుసు- అని నాకు తెలుసు. అయినా నా విధిని నేను నిర్వహించాలి గదా!

పరీక్ష మొదలైంది. పావుగంట గడిచింది. గదిలో కుర్రాళ్ళంతా శ్రద్ధగా రాసుకుంటున్నారు. కానీ కందకం వైపున్న వరసలో మొదటివాడుగా, మూలగా కూర్చున్న పచ్చగళ్ళ చొక్కావాడు మాత్రం మధ్య మధ్య తలెత్తి నావైపు దీనంగా చూస్తున్నాడు. నేను మొహం బిగించి తీక్షణంగా చూసాను. వాడు కంగారుపడి తలవంచేసుకున్నాడు.

★ ★ ★ ★

'క్వి క్వొ క్వు యీ... క్వి క్వొ క్వు యీ.... క్వి క్వొ క్వు యీ...'

–హఠాత్తుగా వినిపించిన ఈ శబ్దానికి "అడవి" వైపు చూసాను. సీమ తుమ్మ చెట్టుమీద పక్షొకటి, కొమ్మ చివర కొచ్చి కూర్చుని కూస్తోంది! దాని తలంతా నలుపూ, మిగిలిన శరీరం బూడిద రంగూ, ఆ తలమీద నల్ల ఈకలపాగా, పొడుగాటి తోకా, ఆ తోక కింద ఎరుపూ- ఈవిధంగా ఉన్న ఆ పక్షికి, అది కూసినప్పుడల్లా తోక పైకి లేస్తోంది. "ప్రతి పక్షికీ, అది కూసినప్పుడు తోక పైకి లేస్తుందా?" అనేది నా కొచ్చిన మొదటాలోచన! ఎందుకు లేస్తుందనేది రెండో ఆలోచన! అసలు పక్షు లెందు కూస్తాయనేది మూడో ఆలోచన!

"క్రిట్యీవ్, క్రిట్యీవ్, క్రిట్యీవ్, 'క్రిట్యీవ్, క్రిట్యీవ్, ..."

–హడావిడిగా వినిపించిన ఈ గోల శబ్దానికి రెండో వైపు, కాలేజీ లోతట్టు వైపు, చూసాను. నా

పెద్ద పక్కనే ఉన్న బ్రహ్మాండమైన మర్రి చెట్టు మీదున్న ఒక రామచిలుక అదేపనిగా అరుస్తోంది. రెండు నిముషాలయ్యే సరికి ఎవరో పిలిచినట్టుగా రెండు చిలకలు ఎక్కణ్ణుంచో వచ్చి దాని పక్కనే వాలాయి. ఇప్పుడు ఆ మూడూ అరవటం మొదలెట్టాయి. ఇంకో రెండు నిముషాలకి ఓ పాతిక చిలకలు గోలగోలగా వచ్చి కొమ్మల మీద వాలాయి. జంటలుగా విడిపోయాయి.

"గ్రి–జ్ఞ–వ్, గ్రి–జ్ఞ–వ్, గ్రి–జ్ఞ–వ్, ..."

అంటూ సన్నని గురక వంటి కూతల్తో ఒకదాన్నొకటి ముక్కుల్తో పొడుచు కుంటున్నాయి. అది వాటి సరసంగా నా కర్థమైంది. మరి, ఆమని ఆగమనం పక్షుల్లో సరసానికి దోహదం కదా! రెండు మూడు నిముషాల తర్వాత వేగంగా ఎక్కణ్ణుంచో ....

"గ్రిఈక్జ్ఞ, గ్రిఈక్జ్ఞ, గ్రిఈక్జ్ఞ, గ్రిఈక్జ్ఞ,, గ్రిఈక్జ్ఞ, ..."

అని వినిపించ సాగింది. అంతే, ఈ చిలకల్లో ఒక రెండు చిలకలు పై కొమ్మల మీది కెగిరాయి. ఇవ్వికూడా అట్లాగే పంతంగా అరవసాగాయి. అరిచరిచి ఒక్కసారిగా పై కెగిరాయి. అంతే అన్నీ ఎగిరి చక్కా పోయాయి!

గంట గడిచింది.

"రప్స్, రప్స్, రప్స్, రప్స్, ..."

– ఓ వందొచ్చి నట్టొచ్చి కందకం వైపున్న సీమ చింత చెట్టు మీద వాలాయి పిచ్చికలు.

"ప్లిచ్చివ్, ప్లిచ్చివ్, ప్లిచ్చివ్, ..."

అంటూ ఇంకో పాతికొచ్చి వాలాయి గోరువంకలు. అంతవరకూ ఆ కొమ్మల మీదనే ఉన్నాయి కాబోలు రామచిలకలు, నాక్కనబడనే లేదు. వీటినన్నింటినీ ఆహ్వానిస్తున్నయ్యా అన్నట్టు ఒక్కసారిగా గోల-గోలగా అరుస్తూ గాల్లో కెగిరి టపటపా రెక్క లాడించి వెంటనే విరగ పండిన సీమ చింతకాయల మీద స్థిరపడి పోయాయి. ఆ ఆకుల రంగులో కలిసి పోయాయి.

ఇంకో కొత్త సందేహం నా బుర్రని తొలవటం మొదలెట్టింది. "మనుషుల కున్నట్టే పక్షులక్కూడా ఒక్కో ఇంగితానికి ఒక్కో భాషా, ఆ భాషకి తగిన చర్యా ఉంటాయా?"

నా అదృష్టమా అన్నట్టు నా తోటి లెక్చరర్లు గదుల్ని పర్యవేక్షిస్తూ నా గది దగ్గర కొచ్చారు. నా గది లోపలికి రానవసరం లేదను కున్నారు, అట్నుంచటే పక్క గది కెడుతున్నారు. వాళ్లల్లో

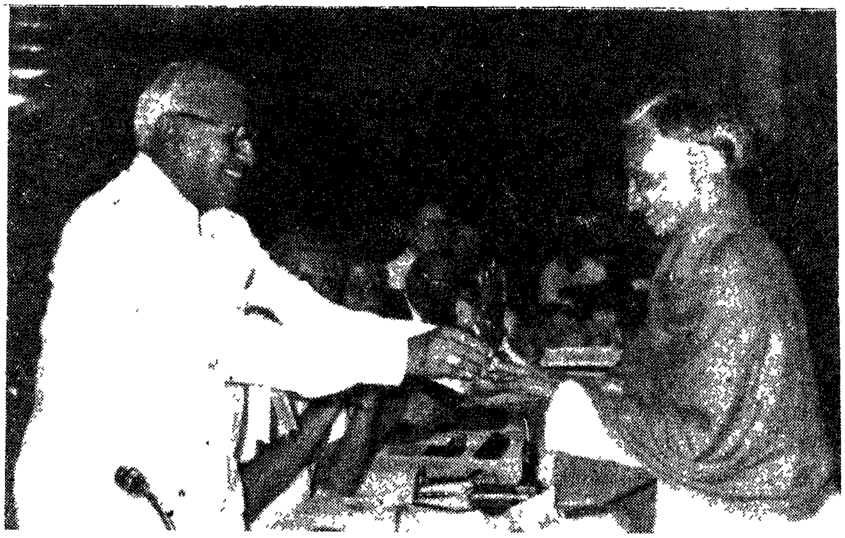

న్యూఢిల్లీలో ఇటీవల జరిగిన విశ్వ అహింసా సమ్మేళనలో జంతు సంక్షేమానికి గణనీయంగా పాటుపడుతున్నందుకు గుర్తింపుగా సుప్రీంకోర్టు మాజీ న్యాయమూర్తి శ్రీ వి. ఆర్. కృష్ణఅయ్యర్ నుంచి మెమెంటో ని అందుకుంటున్న శ్రీ పీలా రామకృష్ణ. ఈ ప్రపంచ సమ్మేళనలో ఒక సదస్సుకు అధ్యక్షత వహించి ఇచ్చిన ప్రసంగానికి ద్వితీయ అత్యుత్తమ ఉపన్యాసకుడుగా శ్రీ పీలా రామకృష్ణ ఎంపిక కాబడ్డారు. వీరు ఆంధ్రప్రదేశ్ జీవరక్షా సంఘానికి కార్యదర్శిగా, జీవబంధు మాసపత్రికకు సంపాదకులుగా ఉన్నారు. గత 30 సంవత్సరాల నుండి రాష్ట్రంలోను, రాష్ట్రేతర ప్రాంతాలలోను జంతు సంక్షేమానికి నిర్విరామంగా కృషి చేస్తున్నారు.

ఉన్న జూవాలజీ లెక్చరర్ హైమవతిని పిలిచాను. "పక్షులక్కూడా మూడ్‌ను బట్టి భాష మారుతుందా?" అనామె నడిగాను.

ఆమె ఆలోచించింది. "పక్షుల భాషని గురించి.... మేం ... చదువుకో లేదే! అయినా, భాష.... అదే, మనకి లేదూ, కోపంలో ఒకరకంగానూ, ఏడుపులో ఒకరకం గానూ, ఇంకో సమయంలో ఇంకో రకంగానూ– అట్లాగే 'వాటికినూ! ఏవన్నా చెప్పారేమో... జ్ఞాపకం లేదు. అయినా, లెక్కల వారు మీ కి గోలెందు కిప్పుడు!" అని సాగదీసింది. మిస్ హైమవతి వెళ్లిపోయింది నేను హతాశు ణ్ణయ్యాను!

కుర్రాళ్లందర్నీ ఓమాటు నిశితంగా చూసాను. మూలనున్న పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు కొంచెం పక్కకి తిరిగి అడ్డంగా కూర్చునున్నాడు. కాలేజీలో చాలినన్ని బెంచీల్లేక మా వైపు గదుల్లో కుర్రాళ్లని కిందే కూర్చోబెట్టారు. కనక పక్కకి తిరిగినవాణ్ని అదరగొట్టలేం. అదరగొట్టాలని ప్రయత్నిస్తే వాడు, "పాంటుగదా పక్కకి తిరిగి గోక్కొన్నాను, తప్పా?" అని మన్ని అదరగొడతాడు. కనక అదిలించగలం. అంతే. నా ప్రవృత్తినిబట్టి అంత పని గూడా నేను చెయ్యలేదు. సూక్ష్మంగా, "సరిగ్గా కూర్చోవోయ్, లేకపోతే నీలాంటి మంచివాణ్ని అనుమానించా-ల్సొస్తుంది" అన్నాను. వాడు బేలమొహం వేసేసి టక్కున సరిగ్గాకూర్చున్నాడు.

దూరంనించి అంటే 'అడివి' చివర, కాలేజీ మూలమీద, నా గదికి వెనకవైపుగా ఉన్న వేపచెట్టుమించి

'టొంక్....టొంక్.... టొంక్.... టొంక్.. .' అనే లోతు

టుర్‌య టుర్‌య .....

గొంతు కూత వినిపించసాగింది. ఇది, బీడు భూముల్లో సర్వసాధారణంగా వినిపించే పిట్ట కూతే. నా చిన్నప్పుడు నేను లాగూ ఎగలాక్కుంటూ కృష్ణ ఒడ్డునున్న నూతక్కి పొలంగట్లమీద తిరుగుతూ విన్నదే. కాని ఆ పక్షి ఏదో మర్చిపోయాను. కనక ఇప్పుడొచ్చిన అవకాశం ఉపయోగించుకుందామని గది బయటికి తొంగిచూసాను.

నా వెనకాల్నుంచి పచ్చగళ్ల చొక్కావా డన్నాడు: "అది గద్దపిల్లసార్. మా పెదవేగి తుమ్మలచెట్లో నేనెప్పుడూ వింటూంటా న్సార్!"

వెనక్కి తిరిగాను. "నాకు తెల్సులే, నువ్వు రాసుకో!" అన్నాను. వాడు బిక్కమొహం వేసేసాడు.

ఆతర్వాత నేను జవాబు పుస్తకాలు అందుకోటంలో పడిపోయాను.

★ ★ ★ ★

నాకు కిందటిరోజు మొదటి గది పడితే, మర్నాడు రెండో గది పడింది. కిందటిరోజు మొదటి గదిలో కుర్రాళ్ళు కొంతమందివ్వాళ నా గదిలో కొచ్చారు. వాళ్లల్లో పచ్చగళ్ల చొక్కా వాడు కూడా ఉన్నాడు! అయితే వాడిస్థానం ఈసారి గది మధ్యలో కొచ్చింది.

పరీక్ష మొదలైంది. ఎనిమిదిన్నర దాటింది. ఎండ, వేసవి వేడినందుకొంటోంది.

నా దృష్టి హఠాత్తుగా నా గదికి ఆనుకొనున్న సీమ తుమ్మ చెట్టుకింద చెలరేగిన కదలికమీద పడింది. కాకి పరిమాణంలో ఉండి, సుమారు తొమ్మిదంగు-ళాల తోకుండి, బూడిద రంగు చుక్కలూ, నీలం కంఠమూ, కళ్ల చుట్టూ ఎరుపూ ఉన్న ఒక పక్షి, అట్లాంటిదే ఇంకో పక్షిని తన ముక్కుతో పొడుస్తూ, రెక్కల్తో కొడుతూ మీది కెడుతోంది. నా కదేదో విచిత్రంగా అనిపించి అట్లా చూస్తూ నుంచుండిపోయాను, గది మధ్యలో నే.

పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు, "అయ్యో గువ్వలండి మాస్టారూ, ఆ గువ్వ తన రాజ్యంలో కొచ్చిన ఇంకో గువ్వని తరిమేస్తా ఉంది" అన్నాడు.

"నిన్నెవడడిగాడు, నీ పన్చూసుకో!" అన్నాను. నిజంగానే కళ్ళెర్ర చేసాను. కాని, లోలోపల వాడి విజ్ఞానానికి మాత్రం ముచ్చటపడ్డాను.

'కుళొకు.... కుళొకు.... ళొకు ళొకు.... కుళొకుళొకు.... కుళొకు.... కుళొకుళొకుళొకు....'

–ఈ చిత్రమైన శబ్దానికి నేను గది చివరికెళ్లి దిబ్బ మూలమీదున్న వేపచెట్టును పరిశీలించాను. అది కోకిల. అదట్లా రెండు మూడు నిముషాలపాటు నిర్విరామంగా కూసి కూసి ఆగింది. ఎక్కణ్నుంచొచ్చిందో ఇంకో కోకిల రయ్యిన ఎగురుకుంటూ వచ్చేసి దీని పక్కన వాలింది. మొదటిది దీన్ని.

'కువ్వ, కుఁవ్వ, కుఁవ్వ, కుఁవ్వ....'

అంటూ గోముగా ముక్కుతో పొడవసాగింది. ఇంతలో ఎక్కడో దూరంనించి ఇంకో కోకిల తాలూకు వసంతరాగం వినిపించసాగింది. అంతే, మొదటి కోకిల సర్రున ఎగిరి వేపచెట్టు పైకొమ్మల్లోకి దూరి, దూరి పోయి దాక్కొని కూర్చుంది. ఇహ నిర్విరామంగా తన రాగం మొదలెట్టింది.

'క్కుఁడ్ఊఁఉ, క్కుఁడ్ఊఁఉ....' ఆ కోకిల రెట్టించింది. ఇది రెట్టించింది. రెట్టించి రెట్టించి మహా తీవ్రస్థాయి కెళ్లిపోయింది.

'క్కుఁడ్ఊఁఆఁ, క్కుఁడ్ఊఁఆఁ, క్కుఁడ్ఊఁఆఁ....' ఏం వచ్చిందో, అంత తీవ్ర స్థాయిలోనూ టక్కున తన రాగం ఆపేసింది. 'కుళొకుళొకు.... కుళొకుళొకూ.... కుళొకుళొకు' అంది. కింది కొమ్మమీదున్న దాని ఆడ జోడు సర్రున ఎగిరొచ్చి దీన్ని కలిసింది. (అవును ఆడజోడే!– రాగం పాడేది మగ కోకిలే!) రెండూ కలిసి తుర్రుమని ఎటో ఎగిరిపోయాయి!

'యురేకా, తెలిసిపోయింది!'– నాలో నేనే అరుచుకున్నాను. పక్షులెందుకూస్తాయో తెలిసిపోయింది! ఒకటి తమ వాటిని పిలుచుకోటానికి, రెండు తమ పౌరుషాన్ని ప్రకటించుకోటానికి! తమ వాళ్లని పిలవటానికి పొట్టిదైన, అందంలేని కూత కూస్తాయి. ఒక పక్షి తాలూకు పిలుపు కూతలోనే 'మూడ్'నుబట్టి తేడాలుండొచ్చు. (అయితే–ఈ లెక్కన ప్రతి పక్షికీ తనదైన స్వరం దాని కూతలో ప్రత్యేకంగా ఉండాలిగదా, అది తన జంటను మాత్రమే పిలవగలిగేట్టు. అట్లా ఉంటుందా?.... ఏమో!) ఇంక తమ పౌరుషాన్ని ప్రకటించుకోవలసొచ్చినప్పుడు, ఉద్రేకంతో, లోలోతు గొంతుతో, పొడవైన కూత– పాట– పాడతాయి. అన్ని పక్షుల్లోకి కోకిలే అందమైన పాటగాడు. కోకిల తాలూకు ఆ లోలోతు గొంతు పాటను ఏడు

స్వరాల్లోని పంచమ స్వరంగా వర్గీకరించారు పెద్దలు.

ఇంతలో హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమయిందొక ఉడత మద్దిచెట్టు కింద. ఎటో చూస్తూ అది పొట్టి కూతలు కూస్తూ అటూ ఇటూ తిరుగుతోంది.

'క్చ్ర్ర్ప్.... క్చ్ర్ర్ప్.... క్చ్ర్ర్ప్'

హఠాత్తుగా పిల్లి ఒకటి కందకం పక్కనున్న ఇళ్లల్లోంచి ఇవతలికి దూకి మద్దిచెట్టు కిందగా వచ్చింది. అంతే, ఈ ఉడత ఝుంగున చెట్టు కొమ్మమీదికి దూసుకెళ్లిపోయి అక్కడ్నుంచి అదేపనిగా అరవటం మొదలుపెట్టింది.

'క్చ్ర్ర్ర్ ర్ర్ర్ర్ర్ర్ప్, క్చ్ర్ర్ర్ ర్ ర్ ర్ ర్ర్ర్ర్ప్....'

ఇది పొడుగు కూత. ఇది దాని ఆపత్కాలపు పాట. ఇది ఇతర ఉడతలకూ పక్షులకూ ప్రమాదం హెచ్చరిక!

నా సిద్ధాంతం–అదే, పక్షులు వేరు వేరు సందర్భాల్లో వేరు వేరు భాషలుపయోగించును–అనేది ఉడతల్లో కూడా ఋజువైంది! 'హాఁహాఁహాఁ'–నాలో నేనే వీపు చరుచుకున్నాను.

టైము పదయింది. పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు హడావిడేం చెయ్యటంలేదు. అసలు గదంతా ప్రశాంతంగానే ఉంది. ఇతర కుర్రాళ్లకి అదనం పుస్తకాలిచ్చాను, దారం ముక్క లిచ్చాను. కాళ్లు లాగుతూంటే వెళ్లి కుర్చీలో కూర్చోబోయాను.

'గ్చ్వా, గ్చ్వా, గ్చ్వా, గ్చ్వా....'

–ఈ కూతకి నేను లేచి నా పక్కనున్న మూడో నెంబరు గది గోడ దగ్గరకొచ్చి చెట్లకేసి చూసాను. పిచ్చికల్లాంటి, వాటికన్న కొంచెం పెద్దవైన రెండు పిట్టలు! ఎప్పుడొచ్చివాలాయో! ముందర అరిచిన పిట్ట తన అరుపాపింది. వెంటనే రెండో పిట్ట అదే అరుపునందుకొంది. అది ఆపింది. ఆ తర్వాత రెండూ కలిసి జంటగా పాట నందుకొన్నాయి. అయిదారు నిముషాలు అట్లా పాడి పాడి ఎగిరెళ్లిపోయాయి. అవ్వి ఎంత జంటగా పాడాయంటే, ఆ దృశ్యం చూడనివాళ్లకి అది ఒక్కపిట్ట పాడిన పాటలాగే అనిపిస్తుంది ఖచ్చితంగా!

నా మనస్సు ఆనందంతో ఊగిపోయింది! ఇంకో కొత్త విషయం, అదే, 'పిట్టలు డ్యూయెట్లు కూడా పాడును' అనే దాన్ని కనుక్కొన్నా నివ్వాళ! 'వెల్ మై బాయ్, యూ హేవ్ గాన్ ఎ లాంగ్ వే ఇన్ బర్డ్ రిసెర్చ్! ముందు ముందుఇంకెన్ని కనుక్కుంటావో! విష్ యూ ఎ హేపీ పీరియడ్ ఎహెడ్!' ఆనందం ఆపుకోలేక నాలో నేనే నవ్వుకుంటూ అటూ ఇటూ వేగంగా పచార్లు చేసాను.

పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు నోరు తెరుచుకుని ఆశ్చర్యంగా నా వైపే చూస్తున్నాడు. నా ఆనందం కారణాన్ని వాడు పట్టేసాడేమో తెలీదు. నేను మాత్రం వాణ్ణి పట్టించుకోలేదు. ఆ పూట వాడు అంత బాగా రాసినట్టు కూడా లేదు.

* * * *

మూడో నాటి పరీక్షకి నేను మళ్లీ వెనక్కి ఒకటో నెంబరు గదికే వచ్చాను. చిత్రంగా, ఆ పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు కూడా మళ్లీ ఆ గదికే చేరాడు! అయితే ఈసారి వాడు కందకం వైపున్న వరసలో చివ్వరివాడుగా తేలాడు. మొదట్లో నేను గదిలో కెళ్లేసరికి వాడు వాడి చోట్లోనే నుంచుని దిక్కులు చూస్తున్నాడు.

నేనెళ్లి టేబిలుమీద పుస్తకాలు పడేసి గదంతా కలియజూసేసరికి హడావిడిగా వాడు బయట కెళ్లిపోయాడు. నా గదికి వెనకవైపు వేపచెట్టుకింద పాయిఖానా లున్నాయి. అదే కాలేజికి మూలవైపు. నేను జవాబుల పుస్తకాలు పంచుతుండగా వాడు వచ్చి సీట్లోకి చేరాడు. కాస్సేపటికి నేను అందరికీ ప్రశ్న ప్రత్రాలు కూడా ఇచ్చేసాను. నా పన్లో నేనుండిపోయాను. పది నిముషాలయ్యేసరికి వాడు నుంచుని, "పాస్ కెళ్లాలండీ" అన్నాడు. నేను, "సరే" నన్నాను. వాడెళ్లాడు. అయిదు నిముషాల తర్వాత చల్లగా వచ్చేసి తన సీట్లో కూర్చున్నాడు. వాణ్ణి నేను అనుమానించలేదు. నా పన్లో నేనుండిపోయాను.

'టుర్‌య, టుర్‌య, టుర్ర్ర్ ర్ర్ర్య....'

ఈ శబ్దాన్ని మొదట్లో నేను పట్టించుకోలేదు.

ఇంకో అయిదు నిముషాలు గడిచాయి. మళ్లీ వినిపించింది అదే శబ్దం. అయినా నేను పట్టించుకోలేదు.

మూడోసారి పట్టించుకున్నాను. గది అ అంచుకెళ్లిచూసాను. ఏ పక్షీ లేదు వేపచెట్టుమీద. కానీ అక్కణ్నుంచే నేలభారుగా వస్తోందా శబ్దం. చూసి చూసి వెనక్కి తిరిగాను. పచ్చగళ్ల చొక్కావాడెందుకో కొంచెం కంగారు పడ్డట్టు గమనించాను. కానీ నేను పట్టించుకోలేదు.

అయిదునిమిషాలాగి మళ్లీ వినిపించిందా శబ్దం. జాగర్తగా విన్నాను. అసలు, వింటినారి లాగి వదిలినట్లుండే 'టుర్‌య, శబ్దం, పెద్ద గద్ద తాలూకు కూత అని నాకు తెలుసు. అయితే ఇప్పుడి శబ్దం మాత్రం పొడుగూ పొట్టీ 'టుర్‌య'లు కలగాపులగమై ఒక లయ అనేది లేకుండా వస్తోంది. కనక ఇదొక కొత్త కూతనిపించింది. కనక ఇదొక కొత్త పక్షి అనిపించింది. పక్షుల్ని గురించిన సిద్ధాంతాల్ని అవలీలగా కనిపెట్టేస్తూన్న నాకు. ఈ పక్షేదో తేల్చుకోకపోవటం మహా చెడ్డ అవమానమవ్వగలదనిపించింది. దాంతో, నేను చెయ్యకూడని పనొకటి అప్పుడు చేసాను. గది అంచు దిగి, వేపచెట్టు వైపొక పాతిక అడుగు లేసాను. ఆ శబ్దం ఆగింది. కానీ పక్షి కనిపించలేదు.

'ష్.... ష్ష్!' అన్న శబ్దమూ దాంతో పాటీ ఏదో వస్తువు ఎగిరొచ్చి నా గదిలో పడిన శబ్దమూ వినబడి చటుక్కున వెనక్కి తిరిగిచూద్దునుగదా, నా వెనకాలే గది బయట కొచ్చిన పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు పెద్ద కాగితం ఉండని నేలమీంచి అందుకొని గదిలోకి వడివడిగా వెళ్లిపోబోతున్నాడు!

అంతే! ఒక్క దూకులో పోయి వాడి దగ్గర పడ్డాను. ఆ ఉండని పట్టుకున్న వాడి గుప్పిటని నా గుప్పిటతో అట్లాగే మూసుంచేసాను "చెప్పు, ఎక్కడ్నుంచి పడింది ఉండ?"– నిప్పులు కక్కుతూ గద్దించాను. వాడు ఏడుపు మొహం పెట్టేసి కందకంవైపు

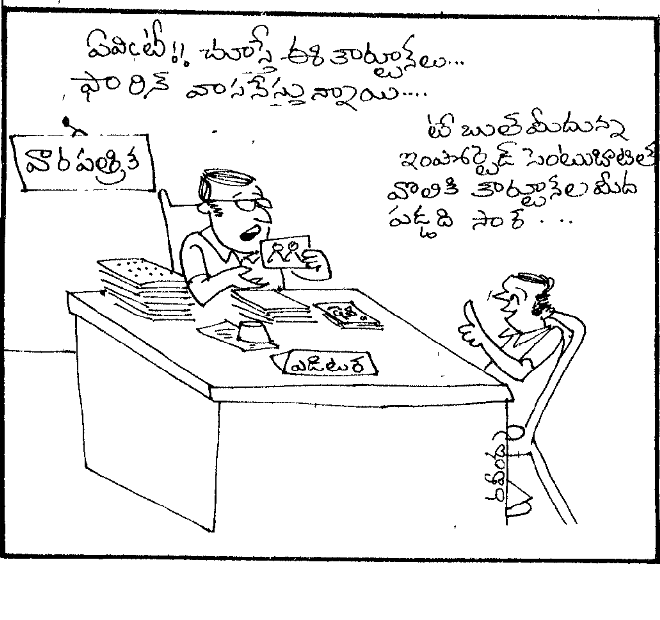

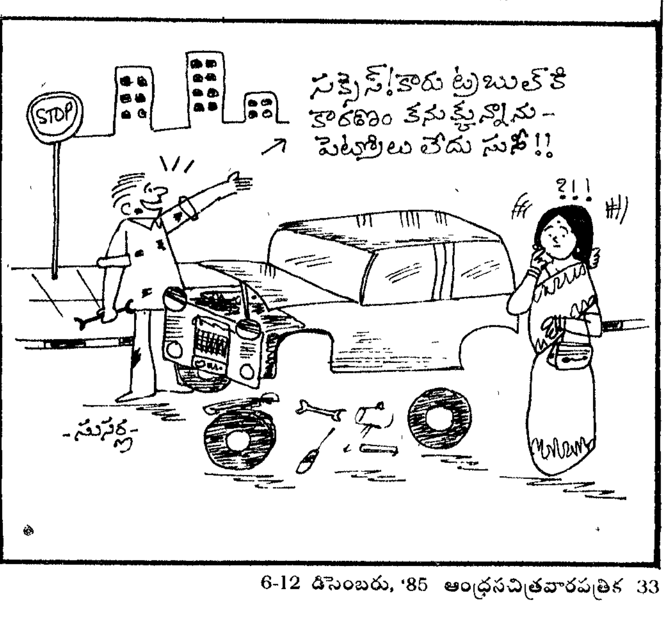

చూపించాడు వాణ్ణలాగే పట్టుకుని కందకం అంచుకు ఈడ్చుకెళ్లాను. కందకంలోకి చూద్దునుగదా, 'కిస్ మి' బనీను కుర్రా డొకడు, అవతలింట్లోకి దూకే ప్రయత్నంలో ఆదరా బాదరా ప్రహరిగో'డెక్కుతున్నాడు!

నేను వీడితో అన్నాను: "మర్యాదగా వాణ్ని నా దగ్గిరకి రప్పిస్తావా, రెండేళ్లో మూడేళ్లో నిన్ను సమాధి చేసెయ్యమంటావా?"

"ఒరేయ్, రారా, వెళ్లొద్దురా, ప్లీజ్, వచ్చెయ్యిరా!" అన్నాడు వీడు.

గోడెక్కుతున్న వాడల్లా ఆగి, రెండు మూడు క్షణాలు వెనక్కి నన్ను తేరిపారచూసి, అయిష్టంగానే గోడ దిగి, అతికష్టంమీద కందకం ఎక్కి తలొంచుకుని నాదగ్గర కొచ్చాడు వాడు.

"ఇప్పుడూశబ్దం చేసింది నువ్వేనా?"–నే నడిగాను.

'అవున'న్నట్టు తలూపాడు వాడు.

"దేంతో ?"

తన బొడ్డులోంచి వెడల్పాటి పంగల కర్ర తీసి చూపించాడు వాడు. దాని కొమ్ములకి సన్నని తీగె ఒకటి చాలా బిగుతుగా కట్టబడుంది. వాడు ఇంకో జేబులోంచి మేకు తీసి దాంతో ఆ తీగెను లాగి వదిలాడు. 'టుర్ర్ర్ర్ర్ర్ర్ర్ర్ర్య' శబ్దం వచ్చింది.

నేను గుచ్చి గుచ్చి అడగ్గావాళ్లిద్దరూ కక్కిన వాళ్ల పథకం ఇది· పక్షులంటే నా కిష్టం కనక, అట్లాంటి శబ్దంతోనే నా దృష్టిని పక్కకి మళ్లించి కంపకంలోంచి గదిలోకి కావల్సిన కాపీ ముక్కల్ని సరఫరా చెసుకోవాలి!

ఇద్దరూ ఏడుపు మొహాల్తో నా ముందు నుంచునున్నారు ప్రిన్సిపాల్‌నో, డిపార్ట్‌మెంటల్ ఆఫీసర్నో పిలిచి వీళ్ళ నప్పగించి మాన్యాలు పట్టించెయ్యగల్ను. నా స్థితిలో ఇంకే లెక్చరరున్నా లోకసహజంగా జరిగేదిదే. అయితే 'సంస్కరించుకొని సంస్కరించు' అనేది నా వృత్తి దాంతో ఐక్యమయిపోయింది నా ప్రవృత్తి!

కనకనె అటూ ఇటూ చూసి ఈ విషయం ఇంకెవరి దృష్టిలోనూ పడలేదని నిశ్చయించుకొన్నాను.

టుర్‌య, టుర్‌య ....

వాళ్లని గోడ కిందగా నుంచోపెట్టాను. లోగొంతుకతో అన్నాను: "మీరు చేసింది ఎంతటి దౌర్భాగ్యపుపనో మీకు తెలుసు. నేనిప్పుడు తలుచుకుంటే మిరేమవుతారో కూడా మీకు తెలుసు. అవునా? కాని, అబ్బాయ్, పక్షి శబ్దమనే భ్రమ నాకు కలిగే విధంగా ఒక కొత్త శబ్దాన్ని సృష్టించగలిగారు మీరు. అంటే సృష్టికి ప్రతి సృష్టి చెయ్యగల శక్తి మీకుందని నిరూపించుకున్నారు. కాని ఏం లాభం, మీరు గొప్పవాళ్లవ్వాలని ఆశించి భగవంతుడు ఒక నైపుణ్యాన్ని మీకు ప్రసాదిస్తే దాన్ని మీరీ విధంగా దుర్వినియోగం చేసుకున్నారు. ఇది ఎంతటి పాపం! ఇది ఆ దేవుణ్ణే అవమానించటమని మీకెందుకు తోచదు? అసలు మీ వంటికి పడని ఈ కాలేజీ చదువు మీ కెందుకు? ఏ పాలిటెక్నిక్‌లోనో, ఐ. టి. ఐ. లోనో చదవకూడదూ! మీ తెలివికి తగిన అవకాశమూ దొరుకుతుంది, లోకాని కుపకారమూ జరుగుతుంది గదా! ఆలోచించుకోండి!... ఈసారికి వదిలిపెడుతున్నాను జాగర్త!"– మరుక్షణంలో 'కిస్ మి', కందకం కిందికి జారి, గోడ దూకి మాయమయ్యాడు. పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు గదిలో కెళ్లి తలొంచుకుని రాతలో మునిగిపోయాడు.

ఆ తర్వాతి రోజుల్లో పచ్చగళ్ల చొక్కావాడు ప్రశాంతంగా తన పరీక్షలేవో తను రాసుకు వెళ్లిపోయినట్టు గమనించాను. నేనింకో రెండు పిట్ట కూత సూత్రాల్ని కనిపెట్టాను.

* * * *

ఇప్పుడు మేం కాఫీ తాగటం పూర్తయింది. శ్యాం అన్నాడు:

"అయిదేళ్లతర్వాత కలిసాం. మీ రస్సలేం మారలేదేంటి మాస్టారూ!.... అన్నట్టు నాకు పాలిటెక్నిక్‌లో ఫస్టుక్లాసొచ్చింది సార్! కుక్కర్లు తయారుచేసే కంపెనీలో పని చేస్తున్నాను. అన్నం ఉడికిపోంగానే దానంతటదే కట్టేసుకునే కుక్కర్‌ను చవగ్గా తయారు చెయ్యటం నా లక్ష్యంగా పెట్టుకున్నాను.... నా జీవితాని కొక అర్థాన్ని, లక్ష్యాన్ని చూపించిన అసలైన గురువులు మీరు! నా బ్రతుకును మంచికి మలుపు తిప్పిన మహానుభావులు మీరు! ఇప్పుడింకోసారి ఆశీర్వదించండిసార్, నాకు జయమవుతుంది!" ఇలా అంటూ చటుక్కున వంగి రెండు చేతుల్తోనూ నా పాదాలు ముట్టుకున్నాడు!

నా కళ్లు చెమర్చా యి! గొంతు గద్గదికమయింది! మనస్సు ఆనందంతో అల్లల్లాడిపోయింది!

ఎన్ని లక్షల ధనం సంపాదిస్తే దీనికి సమానమౌను? □

చర్మ క్యాన్సరు విస్తరణను కనుగొనే కొత్త పద్ధతి
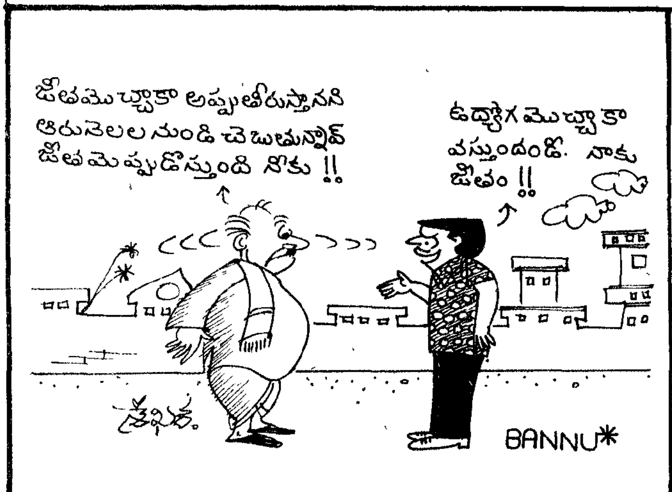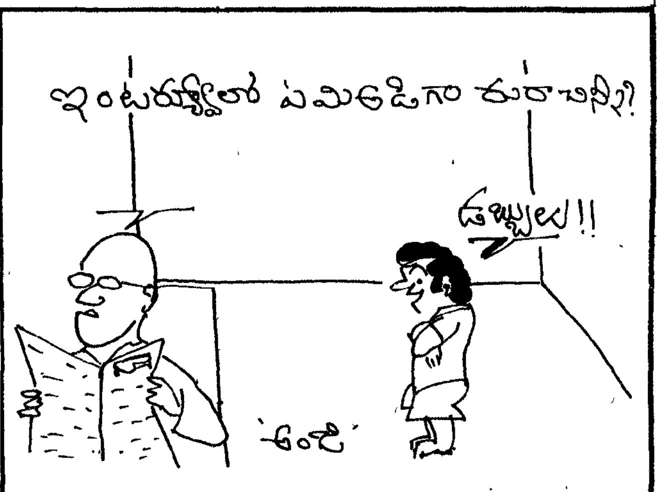
అత్యంత ప్రమాదకరమైన చర్మ క్యాన్సర్ **అయిన** మాలిగ్నెంట్ మెలనోమావల్ల మార్పు నొందిన శరీర ధాతు కణాలను కనుగొనేందుకు కనాగ్వా నగరంలోని కిటాసాటో విశ్వ విద్యాలయానికి చెందిన వైద్య నిపుణుడు కనుగొన్నాడు. మెలిగ్నెంటీ మెలనోమా **అత్యంత** ప్రమాదకారి. ఎందుకంటే **అది** శరీరంలోని యితర ప్రాంతాలకు **అంటే** సాధారణంగా జపానీయుల శరీరాలలో చర్మ కాన్సర్ కనిపించే వేళ్ళు, కాలి బొటన వ్రేలి ప్రాంతాలకు, మడమలకు **అతి త్వరితంగా** వ్యాపిస్తుంది. శరీరంలో **ఉత్పత్తి** అయ్యే ప్రత్యేక పదార్థాలలోకి యిచ్చే సూది మందుకు మెలిగ్నెంట్ మెలనోమా ప్రతిస్పందిస్తుంది. **అలా** జరిగిన 72 గంటల **తర్వాత తీయబడిన** ఎక్సరే ఫిల్మలను కంప్యూటర్‌ల ద్వారా విశ్లేషణ జరిపినట్టయితే, **తొలి** దశలలో కాన్సర్ వ్యాధి శరీరంలోని ఒకస్థానం నుండి మరో చోటికి ఎలా వ్యాపిస్తుందో సులువుగా తెలుసుకోవచ్చు.